

Noile aventuri ale poneiului **Zefir**

Cuprins

Oglinda fermecată 6

Cucuriguuu!... sau nu 10

Bobocul rătăcit 14

ziua lui Zefir 18

Gaițele obraznice 22

Moș Crăciun în grajd 26

Puișorii de zăpadă 30

O surpriză de Crăciun 33

Castelul de zăpadă 37

O surpriză de Paște 41

„Ce am găsit?” 45

Oaspetele misterios 49

Repejor 52

Viață de câine 56

Zarvă în pădure 60

Oglinda fermecată

Odată, Zefir, micul ponei de la Ferma Florilor, a găsit în gunoi o oglindă spartă. Trebuia să fi fost a Verei, fiindcă avea o ramă de plastic portocalie. Și ei îi plăcea, la fel ca tuturor fetițelor, să se aranjeze ca să arate cât mai drăguță; de aceea, din când în când, tatăl său îi cumpăra oglinzi, piepteni, bentițe și agrafe.

Oglinda spartă strălucea în lumina soarelui. Zefir era încântat de scânteierile care dansau pe suprafața comorii pe care o descoperise, dar apoi și-a auzit burtica zgomotoasă și s-a gândit: „Ce bine-ar prinde o gustare înainte de micul dejun!”

Poneiul a privit în jur și a zărit, la capătul gardului, o pădure cu petalele deschise. „Ce noroc pe mine!”, s-a gândit el. „Asta e gustarea mea preferată!”

Când a terminat de mâncat, a luat oglinda și s-a dus în grajd, acolo unde celelalte animale luau micul dejun.

– Unde-ai fost, Zefir? a întrebat țapul Damian.

– Mă plimbam prin curte, a răspuns poneiul, fără să spună nimic despre oglindă.

Zefir și-a ascuns prețioasa comoară în fân.

La prânz, animalele au intrat în grajd. Zefir nu s-a dus cu ele, ci s-a retras lângă un măr dintr-un colțișor al curții. Câteva mere verzi erau deja coapte. Iubind gustul lor acrișor, poneiul își dorea ca măcar unul să cadă din pom, dar nu s-a întâmplat nimic.

Amintindu-și ceva, Zefir a fugit în grajd și a luat oglinda cea spartă. Poate că, dacă și-ar fi pus o dorință așa cum făcuse în acea dimineață, din pom ar fi căzut un măr. Poneiul a făcut oglinda să strălucească în lumina soarelui și a spus cu glas tare:

– Oglindă-oglinjoară, fă un măr să cadă în iarba verzișoară!

Câteva clipe mai târziu, o adiere a trecut peste ramurile pomului, făcând să cadă un măr.

– Ura! a strigat Zefir. Acum știu că ești o oglindă fermecată care-mi îndeplinește toate dorințele!

Fericit, micul ponei s-a întors în grajd. Când animalele l-au întrebat ce ținea în gură, le-a povestit despre oglinda fermecată pe care o găsisese. Toată lumea l-a ascultat cu sufletul la gură, iar apoi găina Ghizela a cotodăcit rugător:

– Și mie mi-ar plăcea s-o încerc. Mi-aș dori să fac câteva ouă frumoase și colorate!

Dar Zefir a refuzat-o, scuturând din cap și zicând:

– Nu, nu ți-o pot da. Oglinda poate îndeplini o singură dorință într-o zi, iar eu am atâtea dorințe...

Însă nu toate animalele credeau în puterile magice ale oglinzii. Țapul Damian și măgarul Anton au spus de la bun început că erau niște baliverne. Damian a bombănit prin barbă:

– Au fost doar niște coincidențe, oglinda n-a făcut nimic...

Dar după câteva zile, s-a petrecut un lucru care a întărit încrederea lui Zefir în puterile oglinzii și le-a convins și pe celelalte animale.

– O să cred în ea numai dacă-ți dorești ceva incredibil și chiar se întâmplă, a spus Damian.

– Ce dorință să-mi pun? a întrebat Zefir.

– Păi, să apară o broască exact aici, de exemplu, a zis Țapul primul lucru care i-a venit în minte.

– Bine! a răspuns poneiul încrezător, făcând oglinda să strălucească în soare. Oglindă-oglinjoară, fă o broască să apară în iarba verzișoară!

Ca prin minune, pe deasupra tocmai trecea în zbor barza Zaraza, care ducea în cioc o broască dolofană. Fiindcă era mai puternică decât strânsoarea berzei, broasca s-a răsucit dintr-o dată și s-a eliberat din cioc, căzând în picioare taman în curtea fermei.

Animalele erau uimite și se uitau cu niște ochi cât cepele când la Zefir, când la broască.

– V-am zis eu că tot ce trebuie să faci e să-ți pui o dorință și oglinda ți-o îndeplinește! a spus Zefir mândru.

Din acea zi, chiar și cele mai îndărătnice animale au început să creadă în puterile magice ale oglinzii.

După câteva săptămâni, cei de la Ferma Florilor se pregăteau să meargă la piață.

Cu o seară înainte, Zefir își pusese oglinda în pocladă*, căci nu știa când o să aibă nevoie de ea. Dar dis-de-dimineață, găina Ghizela, care aștepta ca puii săi să iasă din găoace în ziua următoare, a șterpelit-o cu pliscul de sub poclada poneiului. „Astăzi eu am nevoie de asta, pentru că-mi doresc să am puișori pestriți. Oglinda ar putea să-mi îndeplinească și mie dorința”, s-a gândit ea.

După câteva ore, fermierul i-a înhămat pe Zefir și pe Anton la căruță, pornind apoi către oraș. Poneiul era bine dispus, crezând că are oglinda la el și că nimic rău nu i se putea întâmpla. Iar dacă s-ar petrece ceva, oglinda fermecată sigur îl va ajuta.

Drumul spre oraș a fost lin și lipsit de peripeții. La târg, fermierul a încărcat căruța cu saci grei, iar apoi și-a început călătoria înapoi spre casă. Dar dintr-o dată, în timp ce treceau pe culmea unui deal, a început să plouă cu găleata. Apa șiroia cu putere, înnorind drumul. Căruța a început să aluneca la vale, hamurile lui Zefir s-au rupt, iar poneiul abia mai reușea să stea în picioare. Nu numai căruța aluneca, ci și fermierul și măgarul Anton. Zefir și-a dat seama că doar el le putea sări în ajutor.

– Nu-ți face griji! i-a strigat el măgarului. Oglinda o să vă salveze!

Poneiul și-a pus în gând o dorință: „Te rog, oglindă-oglinjoară, salvează-mi prietenul și stăpânul!”.

Apoi, Zefir a fugit și s-a întors iute cu o ramură lungă, întinzând-o pe panta abruptă spre fermier și Anton. Omul a reușit s-o apuce cu ambele mâini și să se lase tras în sus, fiind urmat de Anton, care a prins-o cu gura. Așa au reușit cei doi să scape de primejdie.

În sfârșit, toți drumeții au ajuns acasă vii și nevătămați. Zefir le-a povestit animalelor cum oglinda înfăptuise un alt miracol. Dar găina Ghizela a scos de sub aripă obiectul ascuns, neîndrăznind să-l privească în ochi pe micul ponei.

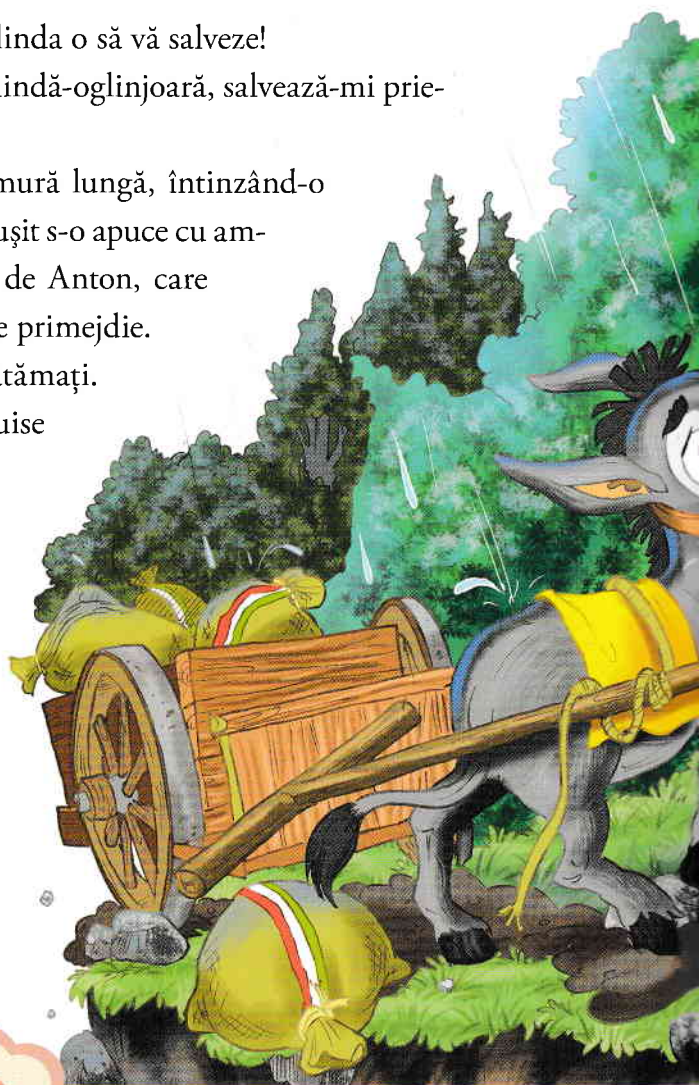
– Iartă-mă, Zefir, dar oglinda a fost la mine tot timpul. Ți-am luat-o.

Animalele domestice l-au privit lung pe ponei.

– Deci nu oglinda ne-a ajutat? a întrebat nedumerit Zefir. Eu singur am făcut asta?

– Așa se pare, a încuviințat Anton.

* pocladă – pătură de sub șaua calului

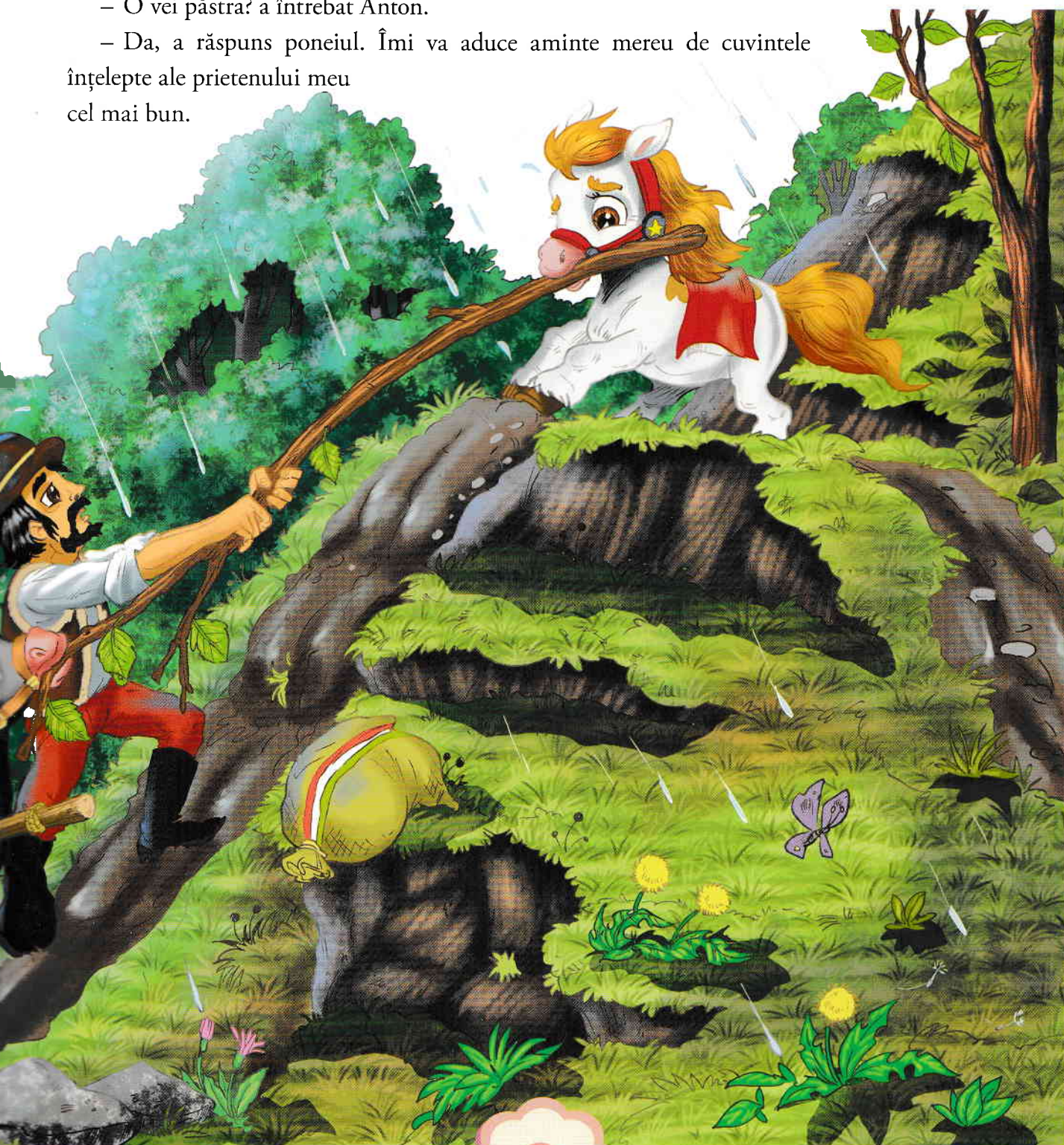
– Poate că, până la urmă, oglinda nici nu are puteri magice, le-a spus poneiul celorlalte animale.

– Știi, amice, a zis măgarul, tu ești cel magic! Ar fi bine să-ți întreci asta în cap!

Zefir a privit oglinda îngândurat.

– O vei păstra? a întrebat Anton.

– Da, a răspuns poneiul. Îmi va aduce aminte mereu de cuvintele înțelepte ale prietenului meu cel mai bun.

Cucuriguuu!... sau nu

- Și cârâie de mă dor urechile! l-a susținut măgarul Anton.
- Îmi trezește bobocii în fiecare dimineată! a găgâit găscă Lidia.

Când a ajuns și Zefir în mijlocul lor, animalele erau deja atât de nervoase, încât au decis să-i interzică o dată pentru totdeauna lui Cazimir să mai dea trezirea. Cel care i-a dat vestea a fost țapul Damian:

- Cazimir, ne-am săturat până peste cap de cântatul tău zgomotos de fiecare dată când răsare soarele. Îți interzicem să mai faci asta. Poți să strigi „cucurigu” cât vrei la prânz și seara, dar nu ne mai întrerupe somnul cel dulce de dimineată!

Cocoșul a fost atât de surprins încât s-ar fi rușinat și în fața unei găște, darămite a unui țap... Îmbufnat, s-a retras în spatele grămezii de îngrășământ. Zefir l-a urmat și a încercat să-l consoleze:

— Nu fi supărat, Cazimir! O să mai poți cânta la prânz și seara.

— Cine-a mai auzit una ca asta? Un cocoș trebuie să cânte la răsărit. Voi fi de răsul tuturor pîntenaților. Mai bine nu mai cânt deloc.

Zis și făcut. În dimineața următoare, Cazimir n-a mai dat trezirea animalelor din grajd. Nici măcar „cucu” nu s-a auzit din ciocul lui. Toată lumea a dormit liniștită, făcând ochi abia pe la prânz. Însă până atunci, vrăbiuțele deja ciuguliseră toată hrana de dimineață a animalelor, iar acestea s-au văzut nevoite să se plimbe toată ziua flămânde prin curtea fermei. La fel s-a întâmplat și în diminețile care au urmat.

Auzind ce se întâmpla la fermă, vicleana vulpe Rozi a căzut pe gânduri și și-a zis: „Ei bine, se pare că animalele nu mai scot nasul din grajd decât la prânz. O fi dat ortu' popii cocoșul cel bătrân... Trebuie să fac o vizită la fermă, poate găsesc ceva gustos”.

În zorii zilei următoare, când animalele domestice erau încă pe tărâmul viselor, Rozi cea și-reată s-a strecurat în curtea fermei, trecând pe lângă cușca lui Sultan. În loc să stea de pază, câinele dormea dus.

